

СТИВ ХОЛ НА ПОЛОВИН ЦЕНА

Превод от английски: [Неизвестен], 1969

chitanka.info

След последното заседание на конгреса на европейските писатели в Амстердам няколко делегати се събрахме в бара на хотела... От дума на дума заговорихме за „Невидимият“ на Херберт Уелс. После всеки един от нас започна да фантазира — какво би сторил, ако можеше да стане невидим, докато внезапно в разговора се намеси непознат глас.

— Всичко е хубаво — заяви скептично той, — но ако вие бяхте невидими, нямаше да виждате нищо. За да стане напълно невидим един предмет, той трябва да бъде съвършено прозрачен, а това значи безпрепятствено да пропуска светлинните лъчи, без да ги отразява. Нали схващате за какво говоря?

Едва сега забелязахме новия си събеседник. Висок, пълен мъж с розово лице и бавни движения, в устата му димеше цигара, втикната в цигаре.

Аз отпих от своята чаша, давайки му възможност за последен път да се наслади на увереността си.

— А ако ви кажа, че мога да правя предметите невидими?

— Тогава ще ви отговоря, че вие се шегувате с мене.

— И вие не допускате, че все пак може да съществува такава възможност?

— Казах вече — отвърна нетърпеливо той. — Невидимостта е възможна само във фантастичните романи, готов съм да се обзаложа. — Той измъкна от джоба си тлъста пачка банкноти и я постави на масата — Ето!

Добре познавах такъв тип хора. Те са готови да вярват, че парите са най-убедителният аргумент... Направих се, че се колебая.

— Не ми се ще да ви вземам парите, мистър...

— Лойд — допълни той. — Настоявам. Вземете ги, ако смятате, че можете да направите това, което обещахте. Приемате ли баса или не?

— Отлично — казах аз. — Да вървим!

— Къде? — подозрително попита Лойд.

— В лабораторията, където работя — там ще ви демонстрирам как предметите стават невидими и ще ви взема парите!

Излизайки от бара, ние се отправихме към лабораторията на Технологическия институт. Старият Вили, вратарят, ни отвори, мърморейки, че вече е късно и че всички нормални хора спят. След

малко ние с Лойд бяхме в моята експериментална електротехническа лаборатория. Той се огледа наоколо.

— Е, хайде да видим как става този трик!

От чекмеджето на масата извадих предмета, който трябваше да стане невидим, и попитах англичанина:

— Кажете, вие не сте ли учен?

— Не — призна си той. — Нали това ще бъде демонстрация, а не лекция?

— Добре тогава — съгласих се аз и му показах предметите, които извадих от чекмеджето. — Ако успея да направя тези стъклени топчета невидими, ще признаете ли своето поражение?

Той взе топчетата от ръцете ми и започна внимателно да ги разглежда, опасявайки се от някаква хитрост. Те бяха обикновени стъклени топчета със зеленикав оттенък и се виждаха съвсем отчетливо. Подадох му празна кибритена кутия и го помолих да постави топчетата вътре. След това се обърнах към току-що монтирания Многократен Поляризатор.

Отворих вратата на вътрешната камера и казах на Лойд:

— Поставете ги тук!

Затворих вратата, след това отидох при разпределителното табло и включих тока.

— Пет минути ще ни бъдат достатъчни!

В течение на тези пет минути Лойд не каза нито дума. По челото му се появиха капки пот и той запуши цигара, забравяйки да използва изящното си цигаре.

Петте минути изтекоха и аз отворих вратата на камерата.

— Пипнете ги! — казах аз спокойно.

— Виждал съм такива фокуси! — каза с подозрение Лойд. — Вече не са вътре, нали?

— Пипнете ги! — повторих аз.

Лойд пъкна пръста си в кутийката и по лицето му се появи крайно изумление. Ръцете му забележимо трепереха.

— По-внимателно; ако преобърнете кутията, никога няма да ги намерим на пода. — Аз постлах на масата носната си кърпа. — Поставете кутийката тук!

Той послушно постави кутията върху кърпичката.

— Сега внимателно я обърнете!

Англичанинът отново послушно изпълни моите указания. След това с треперещи ръце напипа едно от топчетата, хвана го между палеца и показалеца и го повдигна към лампата. Дори при пълно осветление топчето беше свършено невидимо.

— Няма що, вие спечелихте — призна накрая той. — А сега ми обяснете как правите тази работа.

Взех двете топчета, обвих ги в носната кърпа и ги прибрах в джоба си.

— Това е просто за забавление... Както сам вие обяснихте преди един час, за да стане един предмет невидим, той трябва да бъде свършено прозрачен. Именно това ние успяхме да постигнем. Вие знаете, че обикновеното стъкло е прозрачен материал. Този прибор, построен в моята лаборатория, завърта плоскостите на молекулите на стъклото по такъв начин, че светлината преминава между тях, без да се отразява — от това следва и пълната невидимост.

— Но за какво ви е нужно всичко това?

— Просто така. Лабораторен фокус. Изобщо не е кой знае колко голямо откритие. Ние успяхме да направим невидими само прозрачните материали, и то временно.

— Искате да кажете, че тези стъклени топчета отново ще станат видими?

— Да. След около четиридесет и осем часа молекулите на стъклото ще се завърнат в своето първоначално положение — нещо като намагнитването на късче меко желязо — и топчетата отново ще станат видими.

Лойд стана, сбогува се и тръгна към изхода, забравяйки да ми даде парите. Аз му напомних за това. Той се спря, измъкна от джоба си тлъстата пачка банкноти и след като ми ги връчи с кисело изражение, изчезна в коридора. Мислех си, че повече с него няма да се срещнем.

Обаче два дни след това той се появи, съпроводен от едно малко човече с хитри очи.

— Добър вечер, професор Шрьодер — провикна се Лойд още от прага.

— Какво ви трябва? — попитах аз вместо отговор.

Без ни най-малко да се смути, той ми намигна.

— Доведох един от моите приятели, който също не вярва в невидимостта и ние с него се хванахме на бас. Нали ще ни

демонстрирате фокуса още веднъж.

— Слушайте Лойд, аз съм зает човек и нямам никакво време за шеги.

— Моля ви, професоре, вие спечелихте цял куп пари от мене. Дайте ми възможност да си възвърна поне част от тях.

„Да покажеш опита още веднъж е по-просто, отколкото да спориш!“ — казах си аз.

— Добре, добре, влизайте! — Отидох към поляризатора и започнах да ровя в чекмеджето, търсейки стъклени топчета.

— Не се затруднявайте — обади се Лойд. — Моят приятел носи няколко образца със себе си.

Плъхоподобното човече извади от джоба си кибритена кутийка, отвори я и ми показа съдържанието ѝ. Вътре блестяха шест едри кристала.

— Добре, дайте ги тук!

Човечето направи, каквото му казах, макар че не ме изпускаше от очи, докато затварях вратичката.

Минаха пет минути.

— Тези кристалчета са от по-плътен материал — казах аз. — Нека да ги поддържим в камерата осем минути... за всеки случай.

Когато времето изтече, аз отворих вратата. Човечето само извади кутийката и се загледа в нея. Действително кристалите бяха изчезнали. Но приятелят не се удовлетворяваше от повърхностен преглед и попипваше всеки един поотделно. След това извади от джоба си торбичка от червена кожа, внимателно прибра кристалите и чак тогава каза на Лойд:

— Вие бяхте прав.

Изпратих ги до изхода.

— Вижте — напомних аз на Лойд. — Не правете от това любимо занятие, аз нямам демонстрационни зали.

— Разбира се, разбира се, не се и съмнявайте. Тази вечер отлитам за Лондон; няма защо да се безпокоите...

След една седмица обаче в моята лаборатория нахлуха и Лойд, и плъхоподобният господин. Техните лица изглеждаха измъчени и загрижени.

— Няма да ви отнемем и една минута, професоре. Но знаете ли, тези кристали, които вие направихте невидими, са още невидими.

— Не говорете глупости — креснах аз. — Минали са седем дни и те трябваше да се върнат към нормалното си състояние още преди няколко дена.

Вместо отговор човечето измъкна от джоба си кибритена кутийка, разтръска я, за да се чуе шумът на удрящите се кристали, и след това я отвори. Кутийката изглеждаше празна.

— Възможно е причината да се крие в твърдостта на стъклото. Вашето стъкло е по-твърдо и на него му трябва повече време, за да се възвърне в първоначалното си състояние.

— Колко предполагате?

— Нямам представа. Може би няколко седмици.

— Ами ако това не е било стъкло?

Човечето погледна предупредително към Лойд, но той не му обърна никакво внимание:

— Колко време ще бъде необходимо, за да се възвърнат в първоначалното си състояние например брилянти?

Чак сега до мене достигна значението на тези думи. Значи това са били брилянти.

Англичанинът се поколеба още няколко мига и след това поясни:

— Виждате ли, професоре, аз работя в една лондонска фирма за покупка и продажба на скъпоценни камъни. И когато миналата неделя бях тук, в главата ми се роди мисълта...

— Ясно! След моята демонстрация вие сте решили да купите няколко брилянта, за да ги пренесете контрабанда в Англия.

— Да, нещо такова — неохотно са съгласи Лойд и кимна с глава към мъничкия човечец. — Ние сме съдружници в тази работа, вложихме в нея всичките си пари.

— Те така ще си и останат — казах им направо аз. — Вие сте чифт кретени!

Лойд разкопча яката си:

— Защо мислите така?

— Защото, доколкото ми е известно, молекулярните плоскости се завръщат в първоначалното си състояние по собствена инициатива и каквото и да се прави, няма да ни се удаде да ускорим този процес. Твърдото стъкло се превръща от невидимо в нормално за по-дълъг период от време, отколкото обикновеното. А както ви е известно,

диамантът е най-твърдото вещество на този свят. И никой никога не е рискувал да прави подобни експерименти с диаманти.

Лицето на англичанина побеля.

— Нима вие няма да успеете да ускорите този процес?

Отидох до вратата, разтворих я и им посочих изхода.

— Махайте се!

Лойд не беше побойник, а човечето беше плъх — както физически, така и духовно. Те послушно излязоха от стаята и аз чух стъпките им по стълбите...

... От време на време аз виждам Лойд, който постоянно снове около лабораторията. В ръката му винаги се намира затворена кибритена кутийка. Всеки път той се приближава към мен с умоляващ вид. Отговарям му:

— За съжаление...

И така, ако се нуждаете от невидими брилянти, аз знам къде може да купите няколко чудесни парчета на половин цена.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 41-42/1969 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.